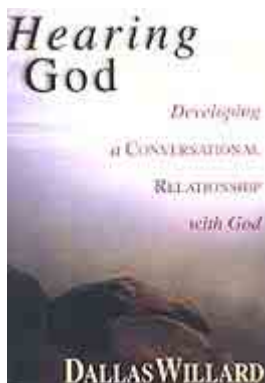

“Hearing God” of “God Verstaan” van Dallas Willard

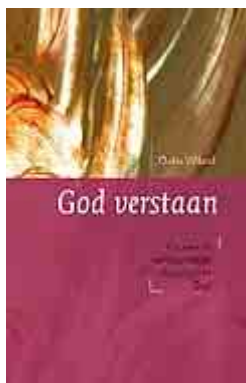
Recensie door Greg Gilbert

http://sites.silaspartners.com/partner/Article_Display_Page/0..PTID314526|CHID598014|CIID1562250.00.html

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Hearing God, Intervarsity Press 1999
God verstaan, Inside Out Publishers 2006

Dallas Willard benadert het onderwerp over goddelijke leiding vanuit een heel andere hoek dan de boeken die ik recent gelezen heb over dit onderwerp, maar waarschijnlijk is dat de manier waarop de meeste evangelischen vandaag dit benaderen. Ik vermoed dat de meerderheid van evangelische christenen in Amerika vandaag met het meeste van wat Willard zegt zouden instemmen, zelfs al articuleren of verklaren zij de ideeën niet op dezelfde manier als hij doet. Willards boek *Hearing God* (NL: *God verstaan*), hoopt aan te tonen dat “zoals met alle nauwe persoonlijke verhoudingen, wij zeker op God kunnen rekenen om tot eenieder van ons

te spreken wanneer en indien dat gepast is” (p.10). Dat spreken kan onder allerlei vormen voorkomen, maar het is Willards mening dat het de “stille kleine stem” is, die boven alles voorrang moet gegeven worden. Om stout te zijn: het boek is niet goed geschreven. Alhoewel de zinnen goed gestructureerd zijn, is de organisatie ervan willekeurig en dikwijls verwarrend. De argumentaties variëren van bijbelse exegese tot persoonlijke verhalen van te lange en te ingewikkelde analogieën met de natuur of fysica of menselijke verwantschappen.

Ik ben er niet zeker van dat ik veel recht zou kunnen doen aan het betoog van het boek, indien ik alles zou herleiden tot een samenvatting. Het betoog loopt niet volgens een gemakkelijk na te trekken lineair traject. In plaats daarvan is het betoog meer een serie snapshots van extreem gedetailleerde studies van concepten zoals “Het Woord van God” of “Het bestuur van God” of “Verlossing en het Woord van God”. Dit zijn geen onvermijdelijke exegetische studies, maar meer een open-house van Willards geest over deze concepten.

Dallas Willard

Verscheidene keren terwijl ik in het boek las, vroeg ik mezelf af: “Op grond van welk gezag zegt u dit?” Zo bijvoorbeeld ben ik niet zeker wat aanvangen met deze bewering: “De mentale of spirituele kant van de realiteit moet niet méér de ruimte doortrekken om haar effecten te hebben, dan een van onze eigen gedachten de ruimte zou moeten doortrekken om een ander persoon te beïnvloeden ...” (p.76). Dat lijkt me niet zo’n geschikte ondergrond voor een bespreking over hoe christenen moeten geleid worden door God.

Vreemd is dat veel mensen die deze recensie lezen, het eens zullen zijn met de these van Willard: dat God direct en persoonlijk tot Zijn volk spreekt door een “stille kleine stem” in hun geest.

Of dit nu al dan niet voor u geldt, lezer, u zou behoedzaam moeten zijn voor sommige van de manieren waarop Willard zijn zaak bepleit. Eerst en vooral is het een van de belangrijkste pijlers van zijn betoog dat de Bijbel een soort van instructieboek is om te leren hoe God tot Zijn volk heeft gesproken in het verleden, en wij zouden dit moeten lezen met de verwachting dat God op dezelfde wijze tot ons zou kunnen spreken. “Het is goed in gedachten te houden dat wij de bijbelse verslagen lezen alsof hetgeen geschreven staat aan *ons* gebeurt. We moeten bewust moeite doen te bedenken dat zulke dingen *kunnen* gebeuren aan ons, en ons in te beelden wat het zou zijn als ze zouden gebeuren”. Op die manier zouden we leren Gods stem te herkennen. Willard gelooft dat wanneer de Bijbel zegt dat Paulus, Elia en Barnabas menselijke wezens waren zoals wij, en zelfs als de Bijbel

zegt dat Jezus op de proef werd gesteld zoals wij “dit betekent dat hun ervaring substantieel gelijk de onze was” (p.36). In veel opzichten kan ik meegaan met deze stelling. Paulus, Elia en Barnabas waren allen mensen, maar de Bijbel zegt dat niet om ons te tonen dat wij mogen verwachten dat wat aan hen gebeurde ook aan ons zou kunnen gebeuren. In feite vind ik het veel waarschijnlijker dat de Bijbel aantoont dat deze mensen menselijk waren om ons te leren dat er niets inherent buitengewoons aan deze mensen was dat zou meebrengen dat God hen uitkoos voor zulke weergalozе, onherhaalde en reddend-historische significante gebeurtenissen. Enkel omdat we lezen dat Mozes een menselijk wezen was, betekent niet dat wij allen zouden moeten verwachten ooit een brandend braambos te zien in onze levens.

Er is een interessante opmerking te maken over de “stille kleine stem” als belangrijk concept in het moderne evangelicalisme. Hoevelen van u die deze recensie lezen weten eigenlijk waar deze frase vandaan komt? Ik geef toe, ik heb ze mijn hele leven horen gebruiken en er nooit verder bij nagedacht, maar toen ik er uiteindelijk over nadacht, realiseerde ik me dat ik geen idee had waar die uitdrukking in de Bijbel moest gevonden worden. Nu Willard me informeerde, evenwel, zag ik dat het uit 1 Koningen¹ komt, en het betreft de wijze die God verkoos om tot Elia te spreken. Mijn vraag, evenwel, is deze: waarom nemen wij aan dat God ook zo tot ons zal spreken, op dezelfde manier? Waarom dan ook niet aannemen dat hij vuur uit de hemel zal zenden om de offers te verteren op onze eigen Karmel-bergen? Hij deed dat voor Elia. De reden waarom wij zoiets niet voor onze tijd aannemelijk vinden is dat, toen God op bijzondere wijze tot Zijn profeten sprak, er ook bijzondere redding-historische redenen waren voor Zijn wijze van doen. Dat, in feite, is de reden waarom die dingen werden opgetekend in de Bijbel. De Bijbel is niet zomaar gewoon een compendium met allerlei manieren waarop God tot ons spreekt. Het is de geschiedenis van hoe Hij bovennatuurlijk werkte om Zijn volk te redden, en het is een dwaling van Willard te leren dat wij zouden moeten uitkijken naar zulke zelfde soorten van ervaringen in onze eigen levens.

Het is ook problematisch dat Willard in zijn boek zo'n grote nadruk legt op menselijke ervaringen. Het boek is doorspekt met verhalen van mensen die God hebben “ontmoet”, of Gods stem “gehoord” hebben, en Willard gebruikt deze verhalen als gegevens waarmee hij een theologie van “God horen” bouwt. Ik geloof niet dat dit een wijze of gezonde manier van doen is in de theologie. Uiteraard heb ik geen grond om iemands ervaring in vraag te stellen. Wie ben ik om te zeggen dat Rosalind Rinker geen stem hoorde die haar zei God in de conversatie te betrekken in plaats van het brengen van “gebedstoespraken” tot Hem? (p.104). Misschien hoorde zij dat. Ik kan dat niet beoordelen. Wat ik echter wel kan zeggen is dat ik Rosalind Rinker's *interpretatie* van die ervaring in vraag stel. Misschien was dat niet de stem van God die haar dat zei, maar waren het veeleer haar eigen gedachten, haar eigen verlangde ideeën. Is dat niet evengoed mogelijk? Het lijkt erop dat Willard dit probleem begrijpt, wat er uiteindelijk toe leidde dat hij zijn boek eindigde, zo denk ik, met zoveel verwarring als van bij het begin.

Hoe moet iemand determineren of een opkomende gedachte al dan niet een impressie is die echt van God komt? Willard antwoordt hierop met twee woorden: “Door ervaring”. Met andere woorden: hoe langer we leven en hoe meer we vertrouwd raken met Gods stem, hoe sneller wij die zullen herkennen. Maar, eerlijk gezegd, dat biedt niet veel hulp. Willard tracht de knoeiboel te ontwarren door te wijzen op wat hij noemt: “de drie lichten” - omstandigheden, impressies van de Geest, en passages uit de Bijbel, maar dan moet hij de stem van God determineren door iets dat lijkt op de wetenschappelijke methode van hypothese en experiment: “Dikwijls, tegen het eind van het uur of zo, stond er in mijn bewustzijn een idee of gedachte vast, met die speciale kwaliteit, geest en inhoud, dat ik het kwam te associëren met Gods stem. Dan schreef ik het soms op voor verdere studie ... of ik besloot de materie te heroverwegen door hetzelfde proces na een korte pauze te herhalen” (p.200).

Dit maakt voor mij de hele onderneming onmiddellijk verdacht. Als God duidelijk tot Zijn kinderen spreekt, moeten wij dan echt verwachten dat het ontdekken van Zijn stem zo'n lang en ingewikkeld proces vereist, een periode van onzekerheid met zelfs “de resultaten checken door herhaalde experimenten”? Het lijkt me veel waarschijnlijker dat God ons een onfeilbaar woord zou geven, een dat geheel onmiskenbaar is. En dat heeft Hij al gedaan, en het is Zijn Woord, de Bijbel, en alles wat wij

¹ 1 Kon. 19:12 KJV: “and after the fire a *still small voice*”. SV: “en na het vuur het suizen van een *zachte stilte*”.

hoeven te weten, voor de godsvrucht en voor de meest bijzondere beslissingen in onze levens, kan daar gevonden worden². Vergeleken met de verwarrende en troebele methode die Willard voorstelt, lijkt het komen tot een beslissing, gebaseerd op Bijbelse uitdrukkelijkheid en wijsheid, veel solider en realistischer.

Tenslotte, vind ik dat de waarschuwing zou moeten klinken dat Willard gevaarlijk kort bij het kamp van het [open theïsme](#) komt, en bij lieden zoals Greg Boyd en Clark Pinnock. Boyd vertelt het verhaal van een jonge vrouw die ervan overtuigd was dat God haar zei een bepaalde man te huwen. Toen die man echter van haar scheidde, kwam ze bij Boyd voor advies. Nu, men zou denken dat de beste manier om zoiets te behandelen zou zijn van niet Gods kennis van de gebeurtenissen in vraag te stellen, maar wel de zekerheid van de vrouw dat het God was die tot haar sprak. Maar Boyd stelt nooit haar eigen onderscheiding in vraag, maar in plaats daarvan vertelt hij haar dat God haar het beste advies had gegeven dat Hij toen geven kon, maar zich ongelukkig had vergist. Ik ben niet zo zeker of Willard zich ver van deze positie bevindt. Hij schrijft: “Het is een gelijkaardige situatie wanneer ons een woord van God gegeven wordt, en wij er zeker van zijn, maar de gebeurtenissen geven aan dat het niet uitkomt. Anderen kunnen erbij betrokken zijn, en zij kunnen de wil van God niet weten of niet doen. En God kan hen niet terzijde schuiven” (p.209). Laat me hier eens duidelijk over zijn: God vertelt dat Hij iets zal laten gebeuren, maar omdat niet alle eendjes op dezelfde lijn lopen, worden Zijn plannen gedwarsboomd, en de stille kleine stem moet uiteindelijk terugkrabbelen met een in verlegenheid brengende “oops” en een rode blos op de wangen tot gevolg. Zou het niet zinniger zijn te zeggen dat Willard zich misschien vergiste door denken dat hetgeen hem “gegeven” was als een “woord van God” in feite *niet* echt een woord van God was? Het lijkt me veel zinniger zijn eigen interpretatie van de spetters in zijn geest in vraag te stellen, dan de kracht van God om Zijn doeleinden te realiseren.

Ik denk dat het een veel veiliger grond is ons vertrouwen volkomen in het Woord van God te stellen - in de Bijbel - en ons geen zorgen op de nek te halen door proberen te onderscheiden welke van onze vluchtige gedachten bovennatuurlijke “woorden” van God zijn. Als u wilt weten wat God zegt, ga dan naar de Schrift!

Lees aansluitend ook deze verwante artikelen:

Over Dallas Willard:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dallasWillard.pdf>

Over de problemen met Persoonlijke Woorden van God:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/persoonlijkeWoordenVanGod.pdf>

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

² 2 Tim. 3:16-17: “De hele Schrift is door God ingegeven en is nuttig om te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God dient **volmaakt** moge zijn, tot elk goed werk **volkomen** toegerust”.